

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3290/2019. (XI. 5.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.II.21.124/2018/10. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselője útján (dr. Karsai Dániel András ügyvéd, Karsai Dániel Ügyvédi Iroda) az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panaszt terjesztett elő, amelyben a Kúria Pfv.II.21.124/2018/10. számú végzése, a Fővárosi Törvényszék 50.Pkf.631.543/2018/4. számú végzése, valamint a Pesti Központi Kerületi Bíróság 26.Pk.500.277/2017/12. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte. Az indítványozó az Alaptörvény XVI. cikkével (a gyermekek megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéséhez szükséges védelemhez és gondoskodáshoz való joga) együtt olvasva a XXVIII. cikk (1) bekezdésének (tisztességes bírósági eljáráshoz való jog) sérelmére hivatkozott.
- [2] 1.1. Az ügy előzményei – az ügyben eljáró bíróságok ténymegállapításait figyelembe véve – a következők. Az indítványozó hosszabb ideje Németországban dolgozik, ott huzamosabb ideje lakást bérel. A Magyarországon bírói hivatást gyakorló feleségével, a későbbi kérelmezettel, 2016 júniusában kötöttek házasságot. Felesége ikerterhességének tényét 2016 áprilisában állapították meg Magyarországon. Az indítványozó 2016 augusztusában meggyőzte feleségét, hogy németországi otthonába költözzön. Az indítványozó felesége a költözés napjával bejelentkezett a német lakcímnnyilvántartásba és ennek következtében német egészségbiztosítási ellátásra vált jogosulttá. Gyermekeik 2016 októberében születtek meg. Az indítványozó felesége az indítványozó magatartása miatt 2017 júliusában – az indítványozó előzetes értesítése nélkül – gyermekeivel Magyarországra távozott. Az indítványozó bírósághoz fordult, kérve, hogy az kötelezze a kérelmezett édesanyát a gyermekeknek a szokásos tartózkodási helyükre – Németországba – történő visszavitelére.
- [3] 1.2. Az ügyben első fokon eljáró Pesti Központi Kerületi Bíróság 26.Pk.500.277/2017/12. számú végzésével az indítványozó kérelmét elutasította. Az ügy körülményeinek vizsgálatát követően, a felek személyes meghallgatása és a csatolt iratok alapján a bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a gyermekek szokásos tartózkodási helye Németország, a felügyeleti jogot a német jog szerint a szülők közösen gyakorolják. Az anya cselekménye ezért – a Tanácsnak a házassági ügyekben és a szülői felelősségre vonatkozó eljárásokban a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról, illetve az 1347/2000/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló 2201/2003/EK rendelet (2003. november 27.) (a továbbiakban: EK rendelet) 2. cikk 11. pont a) és b) pontja alapján – megvalósította a gyermekek jogellenes elvitelét. A kérelmezett anya ugyanakkor hivatkozott az 1986. évi 14. számú törvényerejű rendelettel kihirdetett, a Gyermekek Jogellenes Külföldre Vitelének Polgári Jogi Vonatkozásairól szóló, Hágában 1980. október 25. napján kelt szerződés (a továbbiakban: Hágai Egyezmény) 13. cikk b) pontjára. Eszerint a megkeresett állam igazságügyi vagy államigazgatási szerve nem köteles elrendelni a gyermek visszavitelét, ha többek között az azt ellenző személy bizonyítja, hogy a visszavitel a gyermeket testi vagy lelki károsodásnak tenné ki vagy bármilyen más módon elviselhetetlen helyzetet teremtené számára.
- [4] A bíróság – a gyermekek kifejezetten alacsony életkora, hármaskorúak mivoltuk, koraszülöttségük ténye, folyamatos fejlesztést és terápiát igénylő szükségleteik, valamint egyikük tartós betegsége, illetve a számára előjegyzett műtéti kezelés miatt – arra a következtetésre jutott, hogy a gyermekek Németországba való visszavitele számukra súlyosan elviselhetetlen helyzetet jelentene. A bíróság meggyőződése szerint az utazás jelentős veszélyfaktor, amelyet nem von kétségbe, hogy egy orvosi irat szerint a tartósan beteg gyermek objektíve szállítható.

Az továbbá orvosszakértői vélemény nélkül is aggálymentesen megállapítható, hogy a szállítás közbeni komplikáció esélye nyilvánvalóan nagyobb, mint a kórházi körülmények közötti tartózkodás. A bíróság irányadónak tekintette az Európai Unió Bíróságának a C-497/10 PPU (*Mercredi*) ítéletben megfogalmazott jogértelmezését és rámutatott, hogy jelen ügyben a gyermekek szociális és családi környezete azonos az őket eltartó családtagjukéval, vagyis az édesanyjával. Márpedig a kérelmezett anya Németországba nem kíván visszatérni, ezért a gyermekek tőle való elszakítása számukra súlyos törést okozna. A bíróság nem látta igazoltnak azt sem, hogy visszavitel esetén az indítványozó jelen tudna lenni a gyermekek ellátásánál, egy esetleges külsős asszisztencia pedig meg sem közelítheti a kérelmezett édesanya által nyújtott gondozási szintet.

- [5] 1.3. A Fővárosi Törvényszék 50.Pkf.631.543/2018/4. számú végzésével az indítványozó fellebbezését elutasította és az első fokon eljáró bíróság végzését helybenhagyta. A törvényszék a tényállást a tartósan beteg gyermek állapotára vonatkozó adatokkal (csak szonda segítségével lehet táplálni), valamint az indítványozó nyilatkozataival kiegészítette. Az indítványozó fellebbezésében sérelmezte, hogy az első fokon eljáró bíróság a gyermekek szállításával kapcsolatos megállapításainak alátámasztására orvosszakértői bizonyítást nem folytatott le, azonban a törvényszék rámutatott, hogy az indítványozó ilyen kérelmet az elsőfokú eljárásban nem terjesztett elő. A szakértő kirendelése még ilyen irányú indítvány esetén sem lett volna egyébként indokolt, mivel a bíróságnak az eset összes körülményének együttes mérlegelésével kellett állást foglalnia abban, hogy jogi értelemben megállapítható-e a gyermeknek a Hágai Egyezmény szerinti sérelme, amely nem szűkíthető le a szállíthatóság orvosi szempontjaira. Végül a törvényszék hozzátette, nem lehetett figyelmen kívül hagyni az ügyben azt, hogy az indítványozó a saját személyében nem tudná biztosítani súlyosan beteg gyermeke számára azt a speciális gondoskodást, mint amit a kérelmezett édesanya. A testvérek szétválasztására pedig semmilyen gondozási forma megvalósulásával nem kerülhet sor.
- [6] 1.4. A Kúria Pfv.II.21.124/2018/10. számú végzésével az indítványozó felülvizsgálati kérelmét elutasította és a jogerős végzést hatályában fenntartotta. Az indítványozó felülvizsgálati kérelmében a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 3. § (3) bekezdésének, a 163. § (1) bekezdésének, a 164. § (1) bekezdésének, a 177. § (1) bekezdésének, a 206. § (1) bekezdésének sérelmére, illetve a Hágai Egyezmény 13. cikk *b*) pontjának jogszabálysértő alkalmazására alapította. A Kúria az indítványozó felülvizsgálati kérelmét – annak hiányosságai miatt – csak részben bírálta el érdemben. Tényként ismerte el, hogy az ügyben eljáró bíróságok a bizonyítási kötelezettségről előzetes tájékoztatást nem adtak. Helyesként értékelte az indítványozó azon érvelését, hogy a Hágai Egyezmény alapján a kérelmezett édesanyát terhelte a bizonyítási kötelezettség, ő ugyanakkor – a Pp. 164. § (1) bekezdésének megfelelően – az általa szükségesnek ítélt, állításai alátámasztására szolgáló bizonyítékokat a bíróság rendelkezésére bocsátotta. A Pp. 3. § (3) bekezdésében előírt tájékoztatási kötelezettség megsértése valóban súlyos eljárásjogi jogszabálysértésnek minősül.
- [7] A Kúria azonban – a törvényszékkel egyezően – arra a következtetésre jutott, hogy a súlyosan beteg gyermek aktuális szállíthatósága a jogvita elbírálásánál jelentőséggel nem bír. A Kúria szerint ugyanis nyilvánvaló, hogy a Hágai Egyezmény által meghatározott testi és lelki károsodás nem a visszavitel konkrét megvalósításával, hanem a szokásos tartózkodási hellyel, az ott élő szülővel, illetve egyéb egyedi körülményekkel összefüggésben értelmezhető. Az indítványozó által állított eljárási szabálysértés tehát megvalósult, azonban annak nem volt kihatása az ügy érdemi elbírálására, szakértői bizonyítás hivatalbóli elrendelésére pedig az ügyben nem volt lehetőség. A Kúria kiemelte, hogy az EK rendelet és a Hágai Egyezmény alapján a bíróság mérlegelési jogkörébe tartozik annak megítélése, hogy a visszavitel megtagadását megalapozó körülmények fennállnak-e. Osztva a törvényszék jogkövetkeztetéseit és indokolását, a Kúria szerint a súlyosan beteg gyermek gondozását a kérelmezett édesanya látta el (a tápláló szondát csak ő tanulta meg használni), amire az indítványozó önállóan nem – csak külső segítséggel lenne – képes. Ugyanakkor a gyermek elsődleges érdeke, hogy fokozottan törődjenek vele, aminek fényében a szakápolói ellátás nem pótolhatja a szeretetteljes gondoskodást. Erre (a súlyosan beteg gyermek etetésére) pedig önállóan csak a kérelmezett édesanya képes.
- [8] 1.5. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában kifejtette: az alapügyben az eldöntendő kérdés az volt, hogy a gyermekeket vissza kell-e vinni Németországba. Az indítványozó a 3375/2018. (XII. 5.) AB határozatban (a továbbiakban: Abh.) foglaltakra hivatkozással előadta, hogy az ügyben a bíróságoknak fokozott körültekintéssel kellett volna eljárniuk, a gyermekek érdekeit a lehető legtöbb rendelkezésre álló bizonyítási eszközzel kellett volna felderíteniük. Az indítványozó érvelése szerint a bíróságok ennek nem tettek eleget, az ügyben tényleges

bizonyítás nem folyt. Előadta, hogy az ügy centrális kérdésének, vagyis a súlyosan beteg gyermek szállíthatóságának és a németországi (egészségügyi) ellátásoknak a megítélésének módja – akárcsak az Abh.-val elbírált ügyben – a szakértői bizonyítás lett volna, a bizonyítási teher pedig a kérelmezett édesanyát terhelte. Ő ugyanakkor ilyen eljárást nem kezdeményezett, az indítványozónak pedig ilyen kötelezettsége nem volt. Hozzátette, hogy a bíróságoknak joga és lehetősége lett volna kioktatni a szakértő kirendelésének szükségességéről, erre azonban nem került sor. Az orvosszakértői vélemény ismerete nélkül a bíróságok eszköztelenek maradtak annak a kérdésnek az eldöntésére, hogy a gyermekek Németországba történő visszaszállítása mekkora sérelemmel járna számukra.

- [9] Az indítványozó kiemelte azt is, hogy az elsőfokú bíróság érvelése – amelyet nagyobb részt az ügyben eljáró többi bíróság is átvett – szinte szó szerint megegyezik a kérelmezett édesanya egy korábbi előadásával, a bíróságok figyelmen kívül hagyták a tartósan beteg gyermeke szállíthatóságára vonatkozó, általa becsatolt orvosi iratot és bíróságok a gyermekek németországi elhelyezésével összefüggésben minden további vizsgálat nélkül elfogadták a kérelmezett édesanya álláspontját. Rámutatott, hogy a törvényszék szerint orvosszakértő véleményét egyébként sem volt szükséges beszerezni az ügyben, hanem az összes körülmény mérlegelésével kellett dönteni. Az indítványozó szerint a törvényszék ezen álláspontját semmivel sem támasztotta alá. Összességében úgy látja, hogy a bíróságok nem a gyermekek visszaviteléről, hanem gyakorlatilag a gyermekek elhelyezéséről döntöttek, ami *ab ovo* megalapozza a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét. Az indítványozó szerint az előadott hiányosságok tehát megalapozzák az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét. Ezen felül a bíróságok – az Abh.-val érintett eljáráshoz hasonlóan – nem kerültek abba a helyzetbe, hogy a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog követelményére figyelemmel megfelelően értékeljék a gyermekek érdekeit, nem adták megfelelő indokát annak, hogy miért utasították el a visszavitelükre irányuló kérelmét. Mindezek miatt a támadott végzések sértik az Alaptörvénynek a XVI. cikkével együtt olvasott XXVIII. cikkét.
- [10] 2. Az Abtv. 56. §-a értelmében az Alkotmánybíróság az ügyrendjében meghatározottak szerinti tanácsban eljárva dönt az alkotmányjogi panasz befogadásáról. A befogadási eljárás során azt kell vizsgálni, hogy az indítványozó alkotmányjogi panaszja megfelel-e az Abtv.-ben előírt formai és tartalmi feltételeknek.
- [11] 2.1. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése, valamint az 53. § (2) bekezdése értelmében az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panaszt a sérelmezett bírósági döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül, az ügyben első fokon eljáró bíróságnál az Alkotmánybírósághoz címezve kell benyújtani. Az ügyben első fokon eljáró bíróság tájékoztatása szerint az indítványozó jogi képviselője 2018. november 28-án vette át a Kúria támadott végzését, míg alkotmányjogi panaszát 2019. január 19-én – megállapíthatóan határidőben – adta postára.
- [12] Az alkotmányjogi panasznak az Abtv. 52. § (1b) bekezdéseinek megfelelő határozott kérelmet kell tartalmaznia. Az indítványozó megjelölte az Alkotmánybíróság hatáskörét megállapító törvényi rendelkezést [Abtv. 27. § (1) bekezdése]; megjelölte a támadott bírósági végzéseket; megjelölte az Alaptörvény sérteni vélt rendelkezését [XVI. cikk (1) bekezdése – a gyermekek testi, szellemi és erkölcsi fejlődéséhez való joga; XXVIII. cikk (1) bekezdés – tisztességes bírósági eljáráshoz való jog] kifejtette az Alaptörvényben biztosított joga sérelmének lényegét, illetve előadta, hogy az alkotmányjogi panasszal támadott bírói döntés azt miért és mennyiben sérti; továbbá kifejezett kérelmet terjesztett elő a támadott bírósági döntés megsemmisítésére. Mindezeket figyelembe véve az indítványozó kérelme megfelel az Abtv. 52. § (1b) bekezdésében meghatározott formai követelményeknek is.
- [13] 2.2. Az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeinek (az Abtv. 27. §-ának, illetve a 29–31. §-ainak) való megfeleléssel összefüggésben a következők állapíthatók meg.
- [14] Az indítványozó az Abtv. 27. §-a szerinti érintettnek tekinthető, mivel a bírósági eljárásokban félként – kérelmezőként – vett részt. Az indítványozó jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, illetve további jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.
- [15] Az indítványozó alkotmányjogi panaszában, az Abh.-ban kifejtettekre tekintettel az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével „együtt olvasva” az Alaptörvény XVI. cikkének – mint a gyermekek védelméhez való jogának – sérelmére is hivatkozott. Az Alkotmánybíróság a 3080/2019. (IV. 17.) AB határozatának indokolása [44]–[51] bekezdéseiben foglalta össze az Alaptörvény XVI. cikkének értelmezésére vonatkozó gyakorlatát. Ennek lényege szerint „a gyermekek védelemhez és gondoskodáshoz való joga speciális szerkezetű és többpólusú: jogosultja a gyermek”. Vagyis, az indítványozó nem hivatkozhat sajátjaként cselekvőképtelen kiskorú gyermekeinek biztosított alapjogok vélt sérelmére. Szükséges továbbá kiemelni, hogy az Alkotmánybíróság

az Abh.-ban hivatalból vette figyelembe az Alaptörvény XVI. cikkében foglaltakat értékelve az eset összes, speciális körülményeit. Az Abh. – különösen az Indokolás [57]–[58], [60], [68] és [70] – nem értelmezhető akként, hogy gyermekeket érintő perben félként részt vevő szülő saját jogán alkotmányjogi panaszt alapíthatna az Alaptörvény XVI. cikkének sérelmére hivatkozással. Kétségtelen, hogy a gyermekeket érintő perekben a bíróságoknak mind hazánk nemzetközi és európai uniós kötelezettségeire, mind pedig az Alaptörvény XVI. cikkére figyelemmel, különös körülmétekintéssel és odafigyeléssel, a gyermekek mindenkor érdekeit szem előtt tartva kell dönteniük. Ez ugyanakkor nem eredményezheti, hogy akár a bíróságok, akár az Alkotmánybíróság a tételes jogszabályi rendelkezésekkel ellentétesen járjon el. Az Alkotmánybíróság tehát ezen ügyekben – ahol az eset összes körülménye alapján szükséges – továbbra is hivatalból, az Abtv. rendelkezéseit tiszteletben tartva folytat le az Alaptörvény XVI. cikkének érvényesülését vizsgáló eljárást, azonban erre nem hivatkozhat az, akit az alapjog személyében nem érint. Az indítványozó kérelme tehát e vonatkozásban nem felel meg az Abtv. 27. § a) pontjában foglaltaknak.

- [16] Az alkotmányjogi panasz befogadásának az Abtv. 29. § szerinti további feltétele, hogy az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában lényegében azzal érvelt, hogy: 1) a bíróságok nem folytattak le a lehető legszélesebb körű bizonyítást a gyermekek érdekeinek feltárása érdekében, aminek elmaradása a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét eredményezi; 2) nem tájékoztatták arról, hogy az ügyben szükséges lett volna szakértő kirendelése; 3) a per tárgyától eltérő eljárást folytattak le (árnyék gyermekelhelyezés); és összességében pedig nem adták indokát annak, hogy miért utasították el gyermekei visszavételére irányuló kérelmét.
- [17] Az indítványozó első érdemi állításával összefüggésben: a Pp. 3. § (5) bekezdése alapelveként rögzítette, hogy „ha törvény másként nem rendelkezik, a bíróság a polgári perben alakszerű bizonyítási szabályokhoz, a bizonyítás meghatározott módjához vagy meghatározott bizonyítási eszközök alkalmazásához nincs kötve, szabadon felhasználhatja a felek előadásait, valamint felhasználhat minden egyéb bizonyítékot, amely a tényállás felderítésére alkalmas. E rendelkezések nem érintik a törvényes vélelmeket, ideértve azokat a jogszabályokat is, amelyek szerint valamely körülményt az ellenkező bizonyításáig valónak kell tekinteni.” Az ügyben eljáró bíróságok végzéseiket a felek által előadottak, illetve az általuk becsatolt okiratok egybevetésével a Pp. által főszabályként megfogalmazott szabad bizonyítás elve szerint hozták meg. Ennek fényében megállapítható, hogy az indítványozó valójában a bíróságok mérlegelési jogkörébe – bizonyítandó tények, bizonyítási eszközök igénybevétele – tartozó döntéseit vitatta, amelyek felülbírálatára az Alkotmánybíróságnak nincs lehetősége. Megjegyzendő továbbá, hogy az indítványozó állításával ellentétben az Abh. (különösen az Indokolás [53], [55], [63]–[64] és [70]) nem értelmezhető akként, hogy az szakértő kirendelését követelné meg a bíróságoktól azonos tárgyú (gyermekek jogellenes külföldre vitele) ügyekben. Az Alkotmánybíróság az Abh.-ban ugyanis – az eset speciális körülményeit szem előtt tartva – azért állapította meg a támadott bírósági döntések alaptörvény-ellenességét, mert a bíróságok indokolás nélkül mellőzték a szakértő kirendelésére irányuló bizonyítási indítványt, illetve a felajánlott magánszakértői véleményt. Azt sem indokolták meg továbbá, hogy konkrétan milyen bizonyítékok alapján nem állnak fenn a visszavétel megtagadásának indokai (Abh., Indokolás [62]–[64]).
- [18] Az indítványozó második érdemi állításával összefüggésben: egy konkrét ügyben az eljáró bíróságok a jogvita ténybeli körülményeit figyelembe véve adnak a feleknek tájékoztatást a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről és az igénybe vehető bizonyítási eszközökről. A Pp. 270. § (2) bekezdésére, valamint a 275. § (3) és (4) bekezdésére figyelemmel a Kúria felülvizsgálati eljárás során dönt arról, hogy a felülvizgálni kért határozat jogszabálysértő-e. Jelen esetben a Kúria végzésében arra mutatott rá, hogy az ügyben történt ugyan jogszabálysértés (a kioktatás elmaradása), azonban az az ügy érdemére nem volt kihatással. Azt, hogy a jogvitában tisztázandó kérdés érdemében mit kell bizonyítani a bíróságok jogosultak meghatározni. Egy eljárás jogszabálysértés orvoslására pedig – a felülvizsgálati eljárás során – a Kúria hivatott. Az Alkotmánybíróság egyfelől nem foglalhat állást abban a ténybeli kérdésben, hogy egy eljárásjogi jogsérelem kihatott-e az ügy érdemi elbírálására, másfelől pedig esetjoga következetes abban a tekintetben, hogy „a rendes bíróságok által elkövetett vélt vagy valós jogszabálysértések önmagukban nem adhatnak alapot alkotmányjogi panasz előterjesztésére” [3203/2019. (VII. 16.) AB végzés, Indokolás [19]; 3200/2019. (VII. 16.) AB végzés, Indokolás [27]]. Az indítványozó a Kúria ténybeli kérdésekre vonatkozó megállapításait kívánja felülbíráltatni, illetve az ezzel összefüggésben megállapított jogsértést újraértékelni, amelyre az Alkotmánybíróságnak nincs lehetősége.
- [19] Végezetül: szintén a rendes bíróságok feladat és hatáskörébe tartozik, hogy megállapítsák a jogvita jogalapját és az irányadó anyagi- és eljárásjogi szabályok mentén döntsenek az ügyben. Önmagában az, hogy az indítvá-

nyozó a bíróságoktól eltérő következtetést von le a jogvita ténybeli körülményeiből és eltérő jogi álláspontra helyezkedik annak tárgyát illetően nem ad alapot az alkotmányossági felülvizsgálatra. A bíróságok indokolási kötelezettségével összefüggésben pedig szükséges megjegyezni, hogy mind a Kúria, mind az első- és másodfokon eljáró bíróság részletezte, miért utasította el az indítványozó kérelmét. Azon indítványozói álláspont, amely szerint az indokolás nem elégséges, nem ad alapot a támadott bírósági döntések megsemmisítésére, mivel: „a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek [...] szubjektív elvárásait is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása [...]. Az indokolási kötelezettség mindössze azt az elvárást támasztja a bírósággal szemben, hogy a döntés indokolásának az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre kell kiterjednie, és nem minden egyes részletre [...]” {18/2019. (VI. 12.) AB határozat, Indokolás [28]}. Jelen ügy tárgya a gyermekek jogellenes Magyarországra hozatala, illetve visszavitelük megtagadása volt. Az eljáró bíróságok indokolásukban bemutatták, miért volt a kérelmezett édesanya cselekménye jogellenes, illetve azt is, hogy milyen indokok mentén látták alkalmazhatónak a Hágai Egyezmény 13. cikk *b)* pontjában rögzített kivételszabályt. Az indokolási kötelezettség mélységének vitatása ugyanakkor nem veti fel a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét.

[20] Összességében tehát megállapítható, hogy az indítványozó az ügy ténybeli körülményeiből levonható jogi következtetések megváltoztatását, a bizonyítékok újraértékelését és a bíróságok által megvalósított – a Kúria által elismert, de az ügy érdemére kihatással nem bíró – jogszabálysértés orvoslását, vagyis a Kúria jogi álláspontjának felülbírálatát kérte az Alkotmánybíróságtól. Mindezek azonban nem vetik fel az alkotmányossági vizsgálat szükségességét, ugyanis „az Alkotmánybíróság „hatásköre nem terjed ki annak vizsgálatára, hogy a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e az eljárásban beszerzett bizonyítékokat és előadott érveket, vagy a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás és az abból levont következtetés megalapozott-e. A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése és mérlegelése ugyanis az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat.” {26/2019. (VII. 23.) AB határozat, Indokolás [20]} Ezen felül az Alkotmánybíróság hatáskörei nem teremtenek jogalapot arra, hogy „minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb jogorvoslati eszközzel már nem orvosolható. [...] [A] tisztességes eljárás alapjoga [...] nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti szuperbíróság szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el.” {3208/2019. (VII. 16.) AB végzés, Indokolás [33]} Az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben előterjesztett kérelme alapján nem merül fel sem a bírói döntés érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételye, sem pedig alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés.

[21] 3. A fentiekre tekintettel az Alkotmánybíróság az indítványozó alkotmányjogi panaszát az Abtv. 27. § *a)* pontja és a 29. §-a, valamint az Alkotmánybíróság Ügyrendjének 30. § (2) bekezdés *a)* és *h)* pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2019. október 22.

Dr. Balsai István s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Juhász Imre s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
előadó alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/296/2019.

